hans underlige Opførsel, men fik først nogle Dage senere det Svar, at mangfoldige uforudsete Forretninger havde dynget sig sammen for ham, dog skulde jeg see ham en af de første Dage. Imidlertid saae jeg ham hverken en af de første eller en af de næste Dage, og da jeg tilsidst følte mig stødt over denne Behandling, lod jeg ham seile sin egen Sø. Endelig løb vi en Dag paa hinanden paa Gaden, og Mødet havde naturligviis den forlegne og opstyltede Charakteer, som det altid antager mellem gamle Venner, naar der er kommet Lidt imellem dem, og især naar det ikke er klart, hvori dette »Lidt« bestaaer.

»Ja, jeg seer Dig formodentlig ikke oftere hos mig?« spurgte jeg lidt ironisk. »Du har vel allerede saamange Sager, at man herefter maa søge Audiens hos Dig.«

»Jeg har slet ingen Sager, det veed Du jo nok,» svarede han, medens jeg forundrede mig over, at han saa directe besvarede mit spøgende Spørgsmaal.

»Du flytter paa Landet, Charles?« sagde jeg, og saae ham stift i Øinene.

»Hvoraf veed Du det? Hvem har fortalt Dig det?« spurgte han febrilsk, medens Blodet foer ham til Hovedet.

»Det sagde din Vertinde mig en af de første Gange, jeg søgte Dig — dengang jeg endnu haabede dog engang at træffe Dig hjemme, hvad jeg forlænge siden har opgivet.«

»Min Vertinde snakker som hun har Forstand til; men idag har jeg ikke længere Tid at tale med Dig, da man i dette Øieblik venter mig. Du seer mig rimeligviis imorgen,« raabte han, da han var kommet et Stykke fra mig, og borte var han.

Jeg begyndte imidlertid at ordne mine egne Sager, beregnede hvor lang Tid jeg behøvede til at gaae paa Hospitalerne, og tænkte over, hvorledes jeg skulde løse det vanskelige Problem, at faae Praxis i Kjøbenhavn. Efterhaanden kom jeg ind i det gamle Forretningstrav, og Opholdet paa Landet rykkede længere og længere tilbage i mythisk Fjernhed. En Dag i October Maaned, da jeg netop var beskæftiget med et anatomisk Præparat, hørte jeg Nogen fare op ad Trapperne og standse ved min Dør; der bankedes paa, og inden jeg kunde faae sagt Noget, traadte Charles ind ad Døren.

»Endelig seer man Dig, Landstryger,« sagde jeg halvt i Spøg. »Er der nu kommet Ro paa Dig? Bliver Du til en L'hombre i Aften?«

Han stod i Skygge henne ved Døren, saa at jeg ikke rigtig kunde see ham; men da han kom nærmere, overraskede han mig ved sit forvildede og urolige Blik. »Er Du syg, Charles; eller hvad er der i Veien? Tal dog, Menneske!«

»Kan Du laane mig tusinde Rigsdaler, Christian, saa kan jeg maaskee endnu frelses; hvis ikke, saa er Alt tabt!« udbrød han, rystende af Bevægelse.

»Men tal dog, tal! Har Du Gjeld? Det har jeg aldrig vidst. Du har jo altid været en god Oekonom. Er det Vexler, eller hvad er der paafærde?« spurgte jeg ængstelig.

»Hvad der er paafærde, vilde jeg i dette Øieblik ikke sige Dig, om Du saa stillede det som Betingelse for at laane mig Pengene,« svarede han, og tog sig sammen med en Kraftanstrengelse. »Jeg fordrer kun et Ja eller et Nei. Vil Du laane mig Pengene eller ikke? Naar jeg kan betale dem tilbage, veed jeg ikke; maaskee kommer jeg aldrig saa vidt. Jeg vil ikke narre Dig med tomme Løfter.«

Han stødte hver enkelt Sætning ud, som om det kostede ham stor Anstrengelse at faae den frem, og jeg skyndte mig derfor med at svare.

»Ja naturligviis skal Du faae dem; det kan Du da nok begribe. Kunde Du nogensinde tvivle derom? Men naar skal Du bruge dem?«

»Strax,« sagde han, »inden en Time, ellers kan det være det Samme; saa opgiver jeg Ævret.«

»Du veed, at jeg arvede titusinde Daler efter mine Forældre. Jeg har givet dem til Grosserer Hansen, og vil nu bede ham om at lade mig faae de Penge, Du ønsker, hvis han kan skaffe saamange paa staaende Fod,« sagde jeg og tog min Hat. »Vent her til jeg kommer tilbage.«

»I dette Øieblik kan jeg ikke takke Dig,« udbrød han, »dertil er jeg altfor urolig; men med Tiden, med Tiden....« Mere fik jeg ikke hørt, da jeg allerede var ude af Døren. En god halv Time efter bragte jeg ham Pengene i rede Mønt, da jeg formodede, at dette vilde være ham bekvemmest. Han bad mig om ikke at spørge ham om Noget, og skyndte sig afsted. Da jeg var bleven alene, og Spændingen var forbi, følte jeg mig i høieste Grad forfærdet. Hvad foregik der rundt omkring mig? Hvilke sørgelige Begivenheder kunde jeg vente mig? Jeg satte det nylig forefaldne Optrin i Forbindelse med, hvad jeg havde seet ude hos min Onkel, gjettede frem og tilbage, foer omkring mellem de vildeste Muligheder, og kom ikke Sagen et Skridt nærmere. De to følgende Dage gik, uden at jeg hørte Noget, men Tredie dagen bragte Postbudet mig et »anbefalet« Brev, hvis Udskrift aabenbart var med en Damehaand; det slog mig som et Lyn — det var Henriettes zirlige Haandskrift. Brevet lød saaledes:

Kjære Christian!
Her er skeet en Ulykke! Kom strax!
Din hengivne
Henriette.

Her gjaldt det om at handle. Jeg greb mit Reisetøi og min Hat, og kastede mig, som jeg stod og gik, i en Droschke for at naae Jernbanegaarden i rette Tid, og naaede netop i det sidste Øieblik at komme med. Underveis kunde jeg ikke fæste Tankerne paa noget Bestemt, men sad sløv og ligegyldig og røg en Cigar; det Eneste, som pinte mig, var Togets utaalelige Langsomhed. Omsider kom vi til den sidste Station, hvor jeg tog en Postvogn for at kjøre hele Natten, og jeg naaede Herregaarden tidlig om Morgenen. Jeg saae strax, at jeg var ventet, og hørte, at Nogen dreiede Haandtaget paa Vogndøren i samme Øieblik den standsede. Det var ikke min Onkel, som jeg havde tænkt mig, men Henriette. Uden at sige et Ord rakte hun Haanden ind, og holdt mig for Munden; et Træk, hvori jeg gjenkjendte hendes mærkelige Aandsnærværelse fra gamle Dage. Da jeg var steget ud af Vognen, tog hun mig under Armen, og førte mig ud i Alleen.

»Jeg maa tale med Dig, inden Fader seer Dig. Franciska er flygtet igaar, og har efterladt et Brev til ham,« sagde hun forfærdet.

»Hvorhen?« spurgte jeg, medens jeg begyndte at faae en dunkel Anelse om Sammenhængen. Den Mulighed var aldrig faldet mig ind blandt de utallige, jeg ellers havde tænkt mig.

»Det veed Ingen af os. Hun har Intet skrevet derom. Fader har siddet oppe hele sidste Nat, og veed ikke, hvad han skal gjøre, da han vil, at det skal holdes hemmeligt. Alle i Huset troe, at hun er reist en Tour til Kjøbenhavn. — Min Gud, min Gud, hvad skulle vi gribe til? — Den stakkels Franciska!« udbrød hun og brast i Graad.

(Sluttes.)

Optoget til Porta Pia i Rom den 20. Septbr. 1871.

Den 20de September, Aarsdagen for Roms Indtagelse af de kongelige Tropper, er iaar bleven høitideligholdt ved et stort Optog af Byens Foreninger og Haandværkslaug til Porta Pia.

Allerede Aftenen forinden gav den festlige Stemning sig Luft paa adskillige Maader, og en Mængde Mennesker vare sysselsatte med Forberedelser til næste Dags Høitideligholdelse. Byens Øvrighed lod strøe gult Sand over hele Corsoen, ligesom det forhen var Skik ved store Festligheder, eller naar Paven skulde drage den Vei, medens den ringe Almue, naar der ellers var Noget paafærde, maatte lade sig nøie med simpel rød Pozzolanjord.

Paa Høitidsdagen selv var Alt paa Benene fra den aarle Morgenstund. Toget samledes paa Pladsen Navona og blev ordnet der, hver Forening under sin særskilte Fane, alle med den Indskrift: »Leve den 20de September«, hvorefter Afmarchen fandt Sted Klokken henad ni, med to af Nationalgardens Musikcorpser i Spidsen og under livlig Deltagelse af en stor Mængde Tilskuere. Ad Gader og over Torve gik det nu fremad til Quirinalet, Kongens Slot, der hilstes med begeistrede Raab, og derfra videre til Porta Pia.

Øvrigheden havde anordnet, at den Vei, der hidtil bar Navnet Corso di Porta Pia, for Fremtiden skulde kaldes »Den 20de Septembers Vei«, og en Marmorplade med denne nye Benævnelse var bleven opsat om Morgenen.

En stærk Regn voldte nogen Standsning i Optoget; men den varede kun et Kvarteerstid, og saasnart den hørte op gik det i god Orden videre, saa at Toget Klokken lidt over ti naaede Porta Pia, ad hvilken det, medens Musiken spillede Kongemarchen, drog ud til det Sted, hvor Brechen aabnedes ifjor og hvor Øvrigheden havde ladet sætte en Mindesten. Mange af Deltagerne medbragte Laurbær- og Blomsterkrandse, med hvilke de prydede Stedet, hvorefter der udbragtes et Leve for Kongen, for Hæren, for Garibaldi og for Porta Pias Martyrer, samt holdtes et Par Taler i Dagens Anledning.

Hermed var Festen forbi; Toget bevægede sig hjemefter og opløstes med samme Orden, som havde hersket under den hele Høitidelighed.

Den nye Kirke i Holbæk.

I den katholske Tid havde Byen Holbæk tvende Kirker, af hvilke den ældste var Sognekirken, St. Nikolai, medens den yngre, Sortebrødrenes Klosterkirke, menes at være opført i sidste Halvdel af det trettende Hundredaar, og dannede Klostrets nordre Fløi. St. Nikolai Kirke blev i 1536, under den urolige Reformationstid, plyndret for sine Prydelser og stod siden øde; den forfaldt efterhaanden og i 1573 skjenkede Frederik II den til Høvedsmanden paa Holbæk Slot. Paa Hjørnet af Byens Nygade og Adelgade skal der dog endnu staae en af dens Gavlmure. Sortebrødrenes Klosterkirke ødelagdes ved Ildsvaade i 1287, da Byen og Klostret delte Skjebne; hvad der var opført paany, blev atter Luernes Rov tre Aar efter, da Marsk Stigs Tilhængere hærjede Holbæk. Kirken istandsattes paany og indviedes 1323; ved Reformationens Indførelse overlodes den Byen til Sognekirke istedetfor St. Nikolai. I Tidernes Løb led den meget ved mindre heldige Udbedringer, saavelsom ved Anbringelse af Begravelser under Kirkegulvet tæt op til Muren; den forfaldt mere og mere, indtil den endelig blev saa brøstfældig, at den ikke længere kunde benyttes. Efter mange Forhandlinger blev den nedbrudt i 1869, og den 14de October samme Aar lagdes Grundstenen til en ny Kirke, der opførtes efter en Tegning af Bygningsinspecteur, Etatsraad C. Hansen, og ventes færdig i Begyndelsen af næste Aar.

Den nye Bygning er en Korskirke i Rundbuestil, med fladt Loft, ottekantet Chorafslutning og et kobbertakt Taarn med Spir, medens Kirken er tækket med Skifer. I Taarnet, som vender Forsiden mod Syd, er Hovedindgangen; det er forsynet med Uhrskiver mod Nord og Syd; paa den halve Høide nedenfra er det firkantet, med et Vindue paa hver Side af Hovedindgangen, medens den øverste Halvdel er ottekantet. Langkirken er, indvendig maalt, 56 Alen lang og næsten 18 Alen bred; Korsfløiene ere, ligeledes indvendig, over 8 Alen lange og henved 16 Alen brede; Høiden mellem Loft og Gulv er over 19 Alen; Taarnet er 72 Alen høit. I Korsfløienes anden Etage ere Pulpiturer, som hvert bæres af fire Søiler og skilles fra Langkirken ved svære Murbuer; i denne findes paa hver Side nitten aabne, smukke, egemalede Stolerækker. Alteret, Prædikestolen og Døbefonden forfærdiges nyt af Egetræ, med smukke Forsiringer; til Alteret males et Billede af Carl Bloch. Det nye og store Orgel er bygget af Daniel Køhne. Loftet er afdelt i Firkanter og holdt i en lys Tone; i Chorafslutningen er hvælvet Loft, som males blaat med Stjerner; Kirkens Vægge males som Sandstenskvadre. Den har Plads til 500 Siddende og omtrent 400 Staaende; et Dampvarmeapparat og Gas ere indlagte. Hele Bygningen har kostet omtrent 52,000 Rdl., af hvilken Sum 21,000 Rdl. ere ydede frivilligt, medens Resten udredes dels af Kirkens egne Midler, dels ved Laan. I Vaabenhuset er indmuret to fra den gamle Bygning bevarede Mindestene om Kirkens Velgjørere.

I adskillige Aar, medens Forhandlingerne om den nye Kirke stode paa og saalænge den har været under Opførelse, har Menigheden maattet holde Gudstjeneste i Capellet paa den gamle Kirkegaard, hvilket Capel er indrettet i den endnu bevarede Halvdel af Klostrets søndre Fløi; hvad der iøvrigt staaer af denne Fortidsbygning, nemlig den vestre Fløi, benyttes af Borgerskolen.

Fra Stenbogade i Ribe.

Stenbogade betyder Gaden med Stenboderne, med de smaa lave Huse af Sten. Det var altsaa noget Usædvanligt i hin Tid, da Gaden fik sit Navn, hvilket gaaer Aarhundreder tilbage, at bygge Huse af Sten, eller hvad vi nu kalde af Grundmur, eftersom man benævnte Gaden efter disse Huse. Medens man her i Danmark fra Svend Estridsens Tid byggede Kirker af Landets hjemlige Bygningsemne, Kampestenen, og fra Absalons Tid byggede baade disse og talrige Klostre tillige af Mursten, vare Menigmands Bygninger, saavel i Kjøbstæderne som paa Landet, tømrede af Træ fra Landets egne Skove, af og til klinede med Ler mellem Stolperne. Om de fleste Byer, om endog mindre end Ribe, der i Middelalderen ved sin betydelige Handel, dengang fornemmelig ad Søveien og navnlig paa Holland, var en rig og anseelig By, gjelder for Midten af det 15de Aarhundrede Pontoppidans Skildring af Kjøbenhavn paa denne Tid: »Husene vare gemenlig smaa og af Bindingsværk, til en Del med klinede Lervægge, men et grundmuret Hus ganske rart at finde, saa vare Tagene for største Delen af Straa. Mange Gader bestode mere i Plankeværker og Torngjærder end i Huse, og midt i Kvartererne vare store Kaalgaarde og Frugthaver«. Det er vel paa denne Tid,